

копае. (Като съгледва знамето). Зощо не занесе знамето при пушките?

Райна. Ще дойде Чавдаръ да го види, че тогава.

Недѣля. Кога ще се свърши и възстанието, че да ви прочете попа молитвата. А то: и ти, и той каквото сте отслабнали!

Райна. Лесно е вѣнчилото, мале... Току...

(Чуватъ се стѣпки отъ вѣнъ).

(Влиза Мария — майката на Илия).

Мария. Добъръ вечеръ Недѣльо и тебе Райне...

(Райна веднага взема знамето и го притуля въ кѣта).

Недѣля. Далъ ти Богъ добро, Марийо.

Райна. (Застава съ гърбъ, притуляйки знамето).

Недѣля. (Подавайки възглавница на Мария).

Какво те носи?

Мария. (Въздъхвайки). На менъ е редъ да почна, Недѣльо. Всѣки съ болката си...

Недѣля. Каква болка?

Мария. За Илия... за моего Илия ми е приказката.

Недѣля. Е какво? Да не му се е случило нѣщо?

Мария. Какво не се е случило: лудъ е по Райна.

Недѣля. Тъй!

Мария. Отъ какъ е говорилъ на оброчището... Какво му е казала — не знамъ. А обърналъ му се е свѣта наопаки. Пухти, охка, ноца е обърналъ на день... Запи се... и оттогасъ таврязъ не съмъ го виждала. Сърцето ме боли.

Недѣля. Горкиятъ!

Мария. Сърцето ми измѣква тжгата му. Седя и мисля... Мислихъ, мислихъ — нали съмъ пуста майка, рекохъ да дойда; азъ да помоля. Беки го съжалите.

Недѣля. Охъ, мари Марийо, мари сестро, какъ да не те разбирамъ, нали и ние сме били млади... Само че...

Мария. Какво само че?...